

Áldás Békességet, Sziasztok!

Szele Eszter vagyok és 2015 májusában érettségiztem. A továbbtanulás helyett elsősorban az Önkéntes évet választottam Németországban, amit a mai napig nem bántam meg.

Nem vesztettem el ezt a két évet, annyi élettapasztalattal gazdagodtam, hogy nem igazán lehet szavakba önteni. 2015 Augusztus 26-án indultam Budapestről a nagy Utazásomra, hogy elkezdjem az én kis Életemet.

Másnap reggel meg is érkeztünk az első állomásra, Eisenachba, egy szemináriumra, ami nem volt olyan egyszerű, hisz nulla nyelvtudással indultam el a biztos kis Országból. Elsőnek nagyon nehéz volt, emlékszem nem akartam le szállni a buszról, mert tudtam, hogy az vissza megy, Haza. Semmit sem értettem, minden új volt. Az egy hét arra szolgált, hogy felfogjam, valóban egy másik országban vagyok, ahol mások az emberek, más nyelvet beszélnek, más a kultúrájuk.

Az egy hét nagy izgalmat is magában hordozott, milyen lesz a munka, milyenek lesznek a kollégák, mit fogok csinálni, hogy fogom magam megértetni és őket megérteni. Annyi kérdés kavargott akkor bennem, amit nem tudtam megválaszolni.

A munkahelyem Hofgeismar-ban volt, Hessen tartományban helyezkedik el ez a kis város. A lakás ahol laktam nagyon szép volt, nagy nappali, felszerelt konyha Internet, TV fürdőszoba és két szoba. Egy Ukrán lánnyal voltam a lakásban.

Amikor elérkezett az első munkanapon nagyon izgatott voltam, Szellemi és testi sérült Fogyatékosokkal dolgoztam, akik életük Senior korát élik. Nem sokat beszélgettem eleinte velük, mert a nyelvvel problémáim voltak és még a kollégákkal sem ment társalgás, akik szépen lassan próbáltak velem kommunikálni, így nyilván a bentlakókat sem értettem, akik dadogva – döcögősen beszéltek, már aki tudott beszélni, szóval csak mosolyogtam. De azt mindig.

A feladatom annyi volt, hogy játsszak az ott lakókkal, a ki nevet a végén közkedvelt volt, a puzzle és a rajzolást sem hanyagolták el, az egyik bentlakóval focizni jártam heti egyszer, rendes „normális” felnőtt emberekkel. Szerettem ezt a helyet, egész 6 hónapot töltöttem itt, egy időben délelőttönként nyelviskolába jártam és délutánonként dolgoztam. Hétfvégim szabadok voltak és a kollégák sokszor gondoltak arra, hogy ne legyek egyedül. Januártól egy másik helyre vezetett utam, ugyanúgy Hessen tartományba, de egy apró faluba, Richthofba, ahol nem csak sérültekkel dolgoztam, de ott is laktam. A feladatom délelőttönként házon belüli takarítás volt, délutánonként az asztalos műhelyben csiszolnom kellett a fából készült „csodákat”. Ott is járhattam heti egyszer nyelviskolába és volt heti egy szabadnapom.

Az együtt lakás szépsége az, hogy minden apró momentumot meg tudsz figyelni, azt is, ha rossz napja van valakinek, vagy ha jó, sokkal több titok és sokkal több mosoly talál rád.

Az ott lakók kíváncsiak voltak Magyarországra, az ételkultúránkat sokszor bemutattam egy – egy lángos, kókuszgolyó vagy éppen palacsinta estéken.

Ott a feladatom részét képezték az ápolási teendők, amiket rendszerint hétfvégenként végeztem. Eleinte én is viszolyogtam tőle, egészen addig, amíg meg nem értettem és fel nem fogtam, hogy ez nem is olyan nagy dolog nekem, viszont a személy, akinek ebben segítenem kellett, nem fogja tudni önállóan ellátni magát. Az egy év lejártához közeledve el kellett kezdenem azon gondolkodni, hogy hogyan tovább. Tudtam, hogy nem akarok haza menni, hisz megtaláltam idekint a helyem, arra nem volt még elég

anyagi hátterem, hogy itt kint tovább tanulhassak és lakást béreljek, arra pedig nem volt még elég biztos nyelvtudásom, hogy munkát vállaljak. Arra a határozatra jutottam, hogy részt veszek még egy önkéntes programban, ezt már innen intéztem egyedül.

Mivel láttam idős és közép korosztályt, akik valamiféle fogyatékkal élnek, szerettem volna látni gyerekeket. Mindig is kíváncsi voltam, hogy hogyan tanulnak meg írni, olvasni, vagy csak épp bekötni a cipőfűzőjüket. Az önkéntes jelentkezésemet sikerrel fogadták tehát átköltöztem Kassel-be és tavaly már az August – Fricke – Schule - ban voltam, ahol egy csodás osztályt kaptam, ahol az osztályok 7-8 gyerekből tevődnek össze, akik egytől – egyig szuperek.

Az osztályban van egy fiú, René, akire én vigyázok, én kísérem a mindennapjait, segítek neki a feladatokban. Ő Autista, most 13 éves és dührohamokkal küzd, ezek a rohamok néha elég erősek, tanárookra is kiterjeszti a dühét és a feladatomat képezi, hogy ezeket megfékezzem, sokszor sikerrel.

Áttértem a jelen időre, mert az önkéntes évemet befejezve, rendes állást kaptam ugyanott, ugyanabban az osztályban, ugyanazzal a gyermekkel. Már tavaly is elég szabad voltam, tarthattam és tartok a mai napig is tanórákat, amit nem úgy kell elképzelni, mint otthon. Sokkal egyszerűbb, nyitottabb és egyénekre szabott. Nem csak az én „Fiamra” de az egész osztályra figyelhetek. foglalkozásokat tarthatok. A kollégák nem önkéntesként tartottak számon, hanem kollégaként, ami nagyon sokat jelent. Nincs végzettségem és megbíztak bennem, ha valamit mondtam a gyerekeknek az úgy volt, nem kérdőjelezték meg és nem írták felül.

Ma már beszélem a nyelvet magabiztosan, és más magyaroknak segítek ügy intézéseikben, a gyerekeknek feladatlapokat állítok elő és sokszor órát tartok.

A tanácsom, amit így ismeretlenül adhatok az anyai, hogy ne féljetek bele vágni, ne félj elhagyni a családi fészket, a biztonságot jelentő otthont, a szerető, baráti kört, mert nem tudhatod, hogy mit hoz a Holnap. Nem tudhatod, hogy hol lesz a te saját kis otthonod, nem tudhatod, hogy a Baráti kör megmarad-e, mert az élet maga egy rosta, ami nagyon sokat és sokszor szortíroz.

Ha valakinek kérdése lenne, akkor jelentkezzen bátran az alábbi e-mail címen: szele.eszter96@gmail.com vagy Facebookon.

Remélem segíteni tudtam nektek és jelentkeztek bátran!

Kassel, 2017.11.03

Szele Eszter